

ἙΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐνάτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἰκαστοῦ ἔτους καὶ εἰναι ἑτήσιαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

30 Μαρτίου 1880

Πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΟΤΑΡΑ

*Ιωάννης
Νοτάρης*

Ὁ Ἰωάννης Νοτάρης, ὁ διὰ τὴν ἀνδρείαν, καλλονὴν καὶ ἐλευθεριότητά του «Ἀρχοντοπούλου» καλούμενος ἐπὶ ἐπαναστάσεως, ἔπεσεν ἐν Φαλήρῳ, ἐν ἔτει 1827, γενναίως μαχόμενος, τὸ εἰκοστὸν δευτέρον ἔτος ἄγων.

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή του ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐπομένου ἔγγραφου, κοινοποιηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Φιλήμονος. Σ. τ. Δ.

Ἐπαρξέ!

ἔμαθα ὅτι συνάζεις δέκατα καὶ μετράς καὶ τοῦ κόσμου τὸ πρᾶγμα, ὅθεν ἄμα λάβης τὸ παρόν μου νὰ λύψης ἀπὸ τὰ τοιαῦτα καμώματα, διότι θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ σὲ στεῖλω εἰς τὴν διοίκησι. δὲν ἐντρέπεσαι, ὅπου εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι ὁ κόσμος φροντίζει πῶς νὰ πολεμήη τοὺς Τούρκους καὶ ἐσὺ μαζώνεις δέκατα. λύψε, λύψε, λύψε.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΟΤΑΡΑΣ

ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Ὁ Πausanias ἐν Ἑλιακῶν Δ΄. κερ. 17 περιγράφων ὅσα εἶδεν ἔργα τέχνης ἀνατεθειμένα ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀναφέρει καὶ «Ἐρμῆν λίθου, Διόνυσον δὲ φέρει ρήπιον, τέχνη δὲ Πραξιτέλους». Οἱ Γερμανοὶ δὲ ἀρχαιολόγοι τῷ 1877 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς των εὐτυχήσαντες νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ὡς ἱκανῶς σωζόμενον, πύτύχησαν νὰ ἀνεύρωσιν ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦτο τοῦ Ἑρμοῦ, καταπεπτωκὸς βέβαια ἐκ τῆς βάσεώς του καὶ ἠκρωτηριασμένον πολλὰ ἄνω, καὶ ἄνευ ἐπιγραφῆς, ὅμως δὲ εὐκολογνωρίστον ἄλλως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἰοῦντι δυσπιστοῦντες εἰς τὴν τόσῃ εὐτυχίᾳ τοῦ νὰ περιέλθῃ μετὰ τόσους αἰῶνας εἰς ὄψιν τῶν σήμερον ζώντων ἔργον ἐνὸς τῶν πρώτων τῆς Ἑλλάδος τεχνιτῶν, καὶ δὴ ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ τὸ εἶδεν ἀρχαῖος περιηγητῆς, δὲν ἐτόλμων νὰ διαθρολήσωσι τὸ εὑρημα μεγαλοφώνως καὶ νὰ παραδοθῶσιν εἰς θαυμασμὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον δειλιῶς ἔγραφον τὰς

περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις εἰς ἐφημερίδας καὶ φυλλάδια, τινὲς μάλιστα καὶ ὑποψίας ἡρέμα ἐξέφραζον, μήπως τὸ εὑρεθὲν δὲν εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδεν ὁ Πausanias, ἢ μήπως δὲ ἐν τῷ Πausanias Πραξιτέλης νοητέος ὄχι ἐκεῖνος ὁ πάνυ, ἀλλ' ἄλλος τις νεώτερος καὶ κατώτερος πολὺ τὴν τέχνην, διότι ἐφαίνοντό τινες ἐν τῷ διασωθέντι τούτῳ ἔργῳ ἀτέλειαι περὶ τὴν κόμην καὶ εἶπον ἄλλοθι. Ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ἔλαβον θάρρος οἱ Ὀλυμπιοδίφαι καὶ ἐσάλπισαν γενναϊότερον τὰ περὶ τοῦ ἀγάλματος, ἐξ ὅτου μάλιστα καὶ ἰδιαίτερον τεῦχος περὶ αὐτοῦ μετὰ εἰκόνας ἐξέδωκεν ὁ Treu καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀρχαίου πρωτοτύπου γύψινον ἔκμαγμα ἐστήθη ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου. Καὶ νῦν πολλοὶ εἶναι οἱ αὐτὸ ἐκθειάζοντες ἀνεπιφυλάκτως. Ἡ δὲ Ἑλλάς χαίρει, ὅτι μόνη αὐτὴ μεταξὺ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης κατέχει ἔργον βεβαίωμένον τεχνίτου Ἑλλήνος πρώτης τάξεως. Ἀφοῦ δὲ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον εὑρέθη καὶ ὁ δεξιὸς ἄκρος ποὺς τοῦ ἀγάλματος ἄριστα διατηρούμενος μετὰ μέρους τῆς πλίνθου ἐφ' ἧς ἔβαινε, τὰς τελευταίας δὲ ταύτας ἡμέρας καὶ ἡ τέως λείπουσα παιδικὴ τοῦ Διονύσου κεφαλὴ, ἐλπίς εἶναι καὶ ἄλλα τινὰ ἔτι τῶν ἐλλειπόντων μερῶν νὰ εὑρεθῶσι καὶ συναρμοζόμενα τῷ κορμῷ νὰ ἀπαρτίσωσι τελειότερόν τι καὶ εὐαρεστότερον τῇ ὄψει ὅλον.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

Παρακαλέσαντες φίλον τῆς «Ἑστίας» νὰ μεταφράσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν τοσοῦτον ἐσχάτως ὑμνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ τύπου περιήγησιν ἐν Ἑλλάδι τοῦ φιλέλληνος Ῥεῖνᾶχ, ἐλάβομεν παρ' αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ἐξελληνισθέντος ἀποσπάσματος, τὴν κάτωθι ἐπιστολήν. Σ. τ. Δ.

Φίλιπτε ἐκδότα,

Οὐχὶ ἐκ φυγοπονίας, ἀλλ' ἐκ φόβου μὴ προσφέρω ὀχληρὰν ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς ἀναγνώσας τῆς «Ἑστίας» περιωρίσθην εἰς μετάφρασιν κεφαλαίων μόνον τινῶν, ἀντὶ τοῦ ὅλου βιβλίου τοῦ κ. Ῥεῖνᾶχ, καίτοι θεωρῶν αὐτὸ ὡς δυνάμενον νὰ καταταχθῇ, ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τοῦ ὕψους, μετὰ τῶν καλλίστων προϊόντων τῆς συγχρόνου φιλολογίας. Ἡ ἐν αὐτῷ ἐξείκονοις τῆς σήμερον Ἑλλάδος εἶναι καλλιτεχνικωτάτη, ἐν μόνον ἔχουσα ἐλάττωμα, ὅτι οὐδόλως ὁμοιάζει. Τοῦτο εἶναι ὅλος ἐποσειῶδες εἰς Εὐρωπαϊὸν ἀναγνώ-

1. Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἑστίας κωλεῖται ἡ εἰκὼν τοῦ ἀντὶ λ. 10. Σ. τ. Ε.